

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 9/2022
20.01.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Биљане Синановић, председника већа, Радослава Петровића, Светлане Томић Јокић, Милене Рашић и Драгана Аћимовића, чланова већа, са саветником Сањом Живановић, записничарем, у кривичном предмету окривљене АА и других, због продуженог кривичног дела тешка крађа у саизвршилаштву из члана 204. став 1. тачка 3) КЗ у вези члана 33. и 61. КЗ и других, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљене АА, адвоката Наташе Тошић Сремац, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Крушевцу К 399/20 од 07.06.2021. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 644/21 од 05.10.2021. године, у седници већа одржаној дана 20.01.2022. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљене АА, адвоката Наташе Тошић Сремац, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Крушевцу К 399/20 од 07.06.2021. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 644/21 од 05.10.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда Крушевцу К 399/20 од 07.06.2021. године, између осталог, окривљена АА оглашена је кривом због продуженог кривичног дела тешка крађа у саизвршилаштву из члана 204. став 1. тачка 3) КЗ у вези члана 33. и 61. КЗ за које јој је суд претходно утврдио казну затвора у трајању од једне године и шест месеци, и због кривичног дела тешка крађа из члана 204. став 1. тачка 3) КЗ за које јој је суд утврдио казну затвора у трајању од једне године и осудио је на јединствену казну затвора у трајању од две године. Окривљена је обавезана да плати трошкове кривичног поступка одређене у изреци пресуде, а оштећени су ради остваривања имовинскоправних захтева упућени на парнични поступак.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 644/21 од 05.10.2021. године делимичним усвајањем жалбе браниоца окривљене ББ, преиначена је пресуда Основног суда у Крушевцу К 399/20 од 07.06.2021. године само у погледу одлуке о казни тако што Апелациони суд у Крагујевцу окривљену ББ за продужено кривично дело тешка крађа у саизвршилаштву из члана 204. став 1. тачка 3) КЗ у вези члана 33. и 61. КЗ, за које је оглашена кривом, осуђује на казну затвора у трајању од осам месеци,

док су у преосталом делу жалба браниоца окривљене ББ и жалба браниоца окривљене АА одбијене као неосноване и првостепена пресуда у непреиначеном делу потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости благовремено је поднела бранилац окривљене АА, адвокат Наташа Тошић Сремац, у смислу члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев за заштиту законитости, укине у целини побијане пресуде и предмет врати на поновно одлучивање првостепеном суду или преиначи у целини побијане пресуде тако што ће „пресудити у корист окривљене“.

Врховни касациони суд је примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљене доставио Републичком јавном тужиоцу, у складу са одредбом члана 488. став 1. КЗ и у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет те је након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Из садржаја захтева за заштиту законитости произлази да бранилац окривљене иако не означава, захтев подноси због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП наводећи да се у радњама окривљене АА не стичу обележја кривичног дела тешка крађа из члана 204. став 1. тачка 3) КЗ већ евентуално кривичног дела крађа из члана 203 став 1. КЗ. Према наводима захтева, оштећене су добровољно пустиле окривљене у своје станове, поверовале су у „скидање чини“ и нису се противиле скидању златног накита. У конкретним случајевима није примењивана било каква сила, па бранилац сматра да лаковерност оштећених не може бити разлог за постојање „нарочите дрскости“ из ког разлога у радњама окривљене нема обележја кривичних дела за која је правноснажно осуђена већ је евентуално реч о кривичном делу крађа из члана 203. став 1. КЗ, за које је у међувремену наступила застарелост кривичног гоњења.

Кривично дело тешка крађа из члана 204. став 1. тачка 3) КЗ чини учинилац дела крађе (члан 203.), ако је крађа извршена на нарочито опасан или нарочито дрзак начин.

Кривично дело крађа из члана 203. став 1. КЗ чини лице које туђу покретну ствар одузме другом у намери да њеним присвајањем себи или другом прибави противправну имовинску корист.

Из законског описа бића кривичног дела тешка крађа из члана 204. став 1. КЗ произилази да ово кривично дело, које представља посебан квалификовани облик крађе, чини лице које кривично дело крађе из члана 203. КЗ (одузимање туђе покретне ствари другом у намери да њеним присвајањем себи или другом прибави противправну имовинску корист), изврши под неком од квалификаторних околности предвиђених у тачкама од 1) до 6) наведеног члана, у конкретном случају тачком 3) - ако је крађа извршена нарочито опасан или нарочито дрзак начин.

За постојање кривичног дела тешка крађа из члана 204. став 1. тачка 3) КЗ потребно је да су у погледу радње извршења, објекта радње и намере остварена

обележја обичне крађе и поред тога, кумулативно, да је крађа извршена под квалификаторном околношћу предвиђеном у тачки 3) наведеног члана која се тиче начина извршења крађе.

Према стању у списима предмета, окривљена АА је у време и на местима описаним у изреци првостепене пресуде, у стању урачунљивости, свесна својих дела и њихове забрањености, чије извршење је хтела, заједно и по претходном договору са окривљеном ББ (код дела извршених на штету ВВ и ГГ), као и самостално (у делу извршеном на штету ДД), одузимала туђе покретне ствари у намери да себи прибави противправну имовинску корист на тај начин што су окривљене наводно нудећи постељину на продају или представљајући да је окривљена АА трудна и промрзла, али и самовласно, односно без позива (у делу извршеном на штету оштећене ГГ) злоупотребивши лаковерност и поверење оштећених, користиле чињеницу да је реч о старијим женским особама које живе саме, које су уплашене и збуњене, под изговором „скидања чини“ и отклањања „црне магије“, па су вршиле преметачину у становама или захтевале од оштећених да им у том циљу предају златни накит које су носиле на себи, а који су потом присвојиле за себе уз готов новац који је „током скидања чини“ окривљена АА пронашла испод душека у соби оштећене ВВ (у износу од 1.400 евра и 37.000 динара) док је користећи непажњу оштећене ГГ од исте, поред златног накита, такође одузела готов новац (у износу од 470 евра и 10.000,00 динара).

Окривљена АА је, по налажењу овог суда, у инкриминисаном периоду, на нарочито дрзак начин одузела туђе покретне ствари у намери да њиховим присвајањем прибави противправну имовинску корист па се у радњама које је предузела стичу сва законска обележја кривичних дела из члана 204. став 1. тачка 3) ЗКП за која је правноснажно осуђена. Околност да приликом извршења наведених кривичних дела није примењивана сила, коју у захтеву бранилац помиње и негира али не образлаже конкретније, није од утицаја на правну квалификацију обзиром да окривљена АА није осуђена за кривична дела која су извршена употребом силе у смислу члана 204. став 1. тачка 1), члана 205 и 206 КЗ.

Према томе, описане радње, који је окривљена АА предузела, садрже сва законска обележја продуженог кривичног дела тешка крађа у саизвршилаштву из члана 204. став 1. тачка 3) КЗ у вези члана 33. и 61. КЗ и кривичног дела тешка крађа из члана 204. став 1. тачка 3) КЗ, како су правилно закључили и нижестепени судови, па су супротни наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљене којима се указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) КЗ, оцењени као неосновани.

Бранилац окривљене захтев за заштиту законитости подноси због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП истичући да се побијане правноснажне пресуде заснивају на доказу на ком се по одредбама Законика о кривичном поступку не могу заснивати.

Као незаконите доказе бранилац означава записнике о препознавању окривљених од стране оштећених ВВ, ГГ и ДД, међутим, не образлаже разлоге за садржинску или формалну незаконитост ових доказа већ даје своју оцену исказа оштећених, оспоравајући тако оцену доказа и чињенична утврђења нижестепених судова на који начин, по налажењу Врховног касационог суда, указује на погрешно или

непотпуно утврђено чињенично стање односно повреду закона из члана 440. ЗКП, коју у захтеву и сам означава.

Осим тога, бранилац окривљене захтев подноси због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП и наводи да је суд приликом одлучивања о врсти и висини кривичне санкције коју ће изрећи окривљеној АА, погрешно ценио њену ранију осуђиваност као отежавајућу околност. Према наводима захтева, ранију осуђиваност окривљене суд није могао узети као отежавајућу околност јер је чланом 55. КЗ та могућност прописана само у случају ако од раније осуде или издржане казне није протекло пет година.

На описан начин, иако у захтеву формално означава повреду кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, која у смислу одредбе члана 485 став 4. ЗКП, представља законом дозвољен разлог за подношење захтева за заштиту законитости, бранилац, по налажењу Врховног касационог суда, суштински указује да суд није правилно одмерио казну с обзиром на чињенице које утичу да казна буде мања или већа, односно на повреду закона из члана 441. став 1 ЗКП коју у захтеву такође нумерише.

Бранилац окривљене као разлог подношења захтева за заштиту законитости опредељује али не образлаже битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 8) ЗКП из ког разлога захтев у овом делу нема прописан садржај у смислу члана 484. ЗКП, па се Врховни касациони суд није упуштано у разматрање наведене повреде ни битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) и став 2. тачка 2) ЗКП и повреде закона из члана 440. и 441. став 1. ЗКП, јер исте не представљају законске разлоге у смислу члана 485. став 4. ЗКП, због којих окривљени преко браниоца може поднети захтев за заштиту законитости.

Из свих изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама није учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, на коју се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљене АА, адвоката Наташе Тошић Сремац, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став.1 ЗКП, одлучио као у изреци пресуде и захтев одбио као неоснован.

**Записничар-саветник
Сања Живановић, с.р.**

**Председник већа-судија
Биљана Синановић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић